

HİKAYE

Mehmet Doğan KARAKUŞ

KURŞUN

"İlk akşamdan Çuhadar'ı bastılar
Öldürmeden kollarını kestiler"

Tanyeri ağarıyordu. Gökyüzüne bakan altı çift göz vardı donuk, ölü, kan oturmuş. Haziran sabahı ayazimsızlığının ılıkliğe dönüştüğü zamanında mor sinekler uçuşur olmuştu, morlaşan kan birikintilerinin üstünde. Bir konuyor, bir kalkıyorlardı. Donuk, ölü gözlere üşüşüyorlardı. Uzaklarda bir yerde usuldan, inceden, sızı sızı bir hoyrat ığralanan yel ile birlik geliyordu acı dolu; "Seher oldi mavi yıldız dogdu mu/ ela göze mor sinekler kondu mu!" diye. Duyulmuyordu da hissediliyordu. Üç beden, altı çift göz, altı çift kol, altı çift bacak, üç baş! Yolun orta yerindeydiler, toza belenmiş bedenleri cansız, yatıyorlardı. Uyuyorlarmış da, uyandırılmamaları gerekmiş de, doyamamışlar da... Hani sabah serinliğine yenik düşmüş, akşamın bunaltıcı sicağıyla uğraşa didine yorulmuş bedenler serilivermişti gelişigüzel yerlere... Öyleydiler.

Çörtül'ün bahçesi sık ağaçlıdır. Andırın yolunda, kasabanın elektrik üreten dev jeneratörlü santralinin karşısındadır. Makine ve doğa böylesine karşı karşıya gelmiş midir bilinmez ama burada böyledir. Santralin işçileri griden bir önlük giyerler yağa, ise bulanmış. Elleri, yüzleri de öyledir. Kulakları sağır eden makine gürültüsünden başka ses duymazlar. Kasabaya elektrik veren bu makineler susar ise hayat da susar. Böyle bilir, böyle görür makinistler.. Ağaçlar yeşilliği nasıl toplarsa dallarında hayatçıl; makineler de gürültüyü öyle toplarlar.

Gecenin kuytusuna, ağaç dallarına tünemiş kuşlar havalandı; ötüşleri gökyüzünün ipiltili yıldızlarına dek yükselerek. Bir ötüş kıyameti yaşanıyordu sessiz haziran akşamında. Oysa, makine sesinin ritmine alışmıştı kulaklar. Hani, duyulmuyordu desem yeridir. İşte o alışılmış, kulakları sağır eden makine seslerine kaşıvermişti kuşların canhıraş ötüşleri; kanat çırpışları gecenin bu vaktinde. Aynı vakitte çatırdayan kaleşnikofun sesine de alışık değildi kasaba halkı. Kalabalık bir cayırtı kopunca kuşlar havalandı, gökyüzü kuş çığlıklarıyla doluverdi. Üç can düşüverdi tozlu yol üstüne. Öyle bir toz kalktı ki havaya kanla karışık; kan kokusu, toz kokusu birbirine giriverdi. Makine çalışıyordu. Dev jeneratörler elektrik ürettiyordu kasabaya. Ne kaleşnikof, ne kuş seslerini duymadı kimse. Kasaba ölüm uykusuna, üç can ölüme yatmışlardı. Duymuyorlardı. Gün bir mızrak boyu yükseldiğinde bir cip, bir daktilo, birkaç silahlı polis, bir sivil adam mor sineklerin üşüştüğü üç can üzerine eğilmişlerdi. Santral binasının karşısında yaşlı dut ağacı, barakamsı bakkal dükkanı, küçük bir ark, gür ağaçlı bahçe vardı. Sivil adam müddeiumumisiydi kasabanın. İşaretler yağdırıyor yazdırıp çizdiriyordu. Yeldir yepelek koşan bir kadının savrulan tülbenti, şalvarı, gözyaşlarına bulalı saçlarını görmedi kimse.

"Haha haha hahhah haaa!" diye bağırdı kadın. Kalaşnikof, kuş ve makine sesinden de tiz, ruha işleyen bağıışı bu. Yürekler parçalanıyordu. Çok ötelere bir ağıt gelip oturdu ölümler açık gözleri, tozlu ve kana bulanmış bedenleri, göğe yükselen ruhları üstüne;

"Seher oldu mavi yıldız doğdu mu

"Ela göze mor sinekler kondu mu!" Uzun, yürek yakıcı, uğunduran bir halde mavi gökyüzündeki sarı ipiltili güneşi bile titretiyordu. Oradaydı, sarı güneşin sıcak oklarındaydı ruhları. İpiltileyle iniyorlardı yeryüzüne, kadına, toprağa, taşla. Ağıt ağıt yükseliyordu yeniden, sarı balkımlara dönüyordu ruhları. Bir o ağıt yakan kadın görüyordu ruhlarını cesetlerin. Ötekiler görmüyorlardı, göremezlerdi. Çünkü o ruhlar onların bedenlerinden, beyinlerinden, duygularından farklı yere sahiptiler; kadın biliyordu yalnız. Başkaları bilmiyorlardı, bilemezlerdi. O üç can emek, ekmek, evlerin direğiydiler. Direğin yıkılışı ne demektir bilemezdi başkaları. Bir o kadına aitti tüm bunları bilmek, yaşamak, görmek, duymak.

"Haha haha hahhah haaa!" Uzun siyah saçları kalçalarındaydı kadının. Heybetliydi. Tutam tutam yoluyordu saçlarını. Atıyordu yerden yere bedenini. Ağzından başka ses çıkmıyordu;

"Haha haha hahhah haaa!" diyordu yalnızca. Güneş dağların üstünden oklarını saldıka ısınan hava kan, toz kokusuyla karışık çürük beden kokusunu yavaş yavaş makine yağları, mazot kokuları üstüne salıyordu. Kasaba halkı olayı duymuş, meraklı kalabalık, gözleri oyuklarındadelişmen sorular taşır halde bakıyorlardı yerde yatan üç cana ve kendini yerden yere atan kadına.

Fötr şapkalı, beyaz elbisesine zıt güneş yanığı teni, sağlık fıskıran suratıyla bir adam vardı kalabalığı. Önce polislere, sonra müddeiumumiye birşeyler söyledi. Başlarını olumlu salladılar. Sonra kadını tuttu kolundan. Cansız bedenlerden uzağa çekti. Meraklı kalabalığı döndü;

"Hemşerilerim!" dedi;

"Biliyorsunuz ki değerli Çuhadar kardeşimiz partimizin faal üyelerinden biriydi. Menfur bir saldırıya uğramış ve öldürülmüştür. Yalnız o mu? Malumunuz ki hayatını patozculukla sürdüren bu adam, Patoz Ahmet ve oğlu da menfur saldırıya kurban gitmişlerdir. Sayın müddeiumumimiz, parti başkanı olarak ben bu saldırının faillerini ya da failini mutlaka bulacağız, Bu sebepledir ki öfkeye kapılıp nümayiş yapmayınız ve karşı partililere fiiliyatta bulunmayınız."

Müddeiumumi yerde yatan cesetlere yaklaştı, yaralarına baktı. Sonra sağ yana çevirdi başını.Yolun kenarında iri dut ağacı, baraka, ardında bahçe alabildiğine uzayıp gidiyordu. Dut ağacı ve barakanın arasındaki boşluğu gördü yürüdü. Ağaçla barakanın arasına girdi, eliyle tüfek sıkıyor taklidi yaptı. Cesetlerin yanına geldi yeniden. Kalabalığın önünde ellerini kavuşturmuş bir halde bekleyen birinin kulağına birşeyler fısıldadı.

"Emredersiniz müddeiumumim!" diyerek kalabalığı yarıp gözden kayboldu. Aradan yarım saat geçti, bir manga jandarma, başlarında bir subay olduğu halde kalabalığı vardı.

"Tek sıra ol!" komutuyla diziliveren askeri süzen komutan müddeiumumiye yaklaşıarak; "Emriniz üzerine geldik efendim!" dedi.

"Askerin birini şu dut ağacıyla barakanın arasına koyunuz."

"Derhal efendim."

Ağaç, bahçe, baraka, cesetler, santral binası, tulumları, yüzleri, elleri makine yağına bulanmış işçiler uzun uzun tek tek incelendi ve sorgulandılar. Yazıldı, çizildi, imzalandı. Ortada yatan cesetlerin sahiplerine verilmesinin uygunluğuna ilişkin tutanak tutuldu, olay yerinden ayrıldılar. Geride meraklı bakışlar, soruların beyinlerde çakılmışlığı, ağlamaktan şişik yüzlü kadın, nutku tutulmuş üç çocuk kalakaldılar.

Sabaha dek uyumayan kasaba halkı şişkin gözbekleri, sersemlemiş beden ve beyinleriyle her yerde konuşuyordu Çuhadar, Patoz Ahmet ve oğlunun öldürülmelerini. Seçimlerin yaklaştığı bugünlerde herkesin paylaştığı, benimsediği tek nokta Çuhadar'ın kişiliğiydi.

"Dağ adamıydı!"

"Mertti!"

"Yürekliydi!"

"Olur olmaz aldırılmaz, kimsenin kötülüğüne konuşmazdı!"

"Beş vakit namazında niyazındaydı. Orucunu tutar, zekatını fitresini verirdi. Yoksulun, ezilenin yanındaydı, sözüne güvenilen er kişiydi."

Cuma namazının bitimi sonrasında yanına birileri yaklaşıp birşeyler söylediğini; suratının buruşuk bir hal alıp;

"Öte get lan!" diye bağırıldığını söyleyenler bile oldu.

"Öldürüleceğini biliyordu."

"Bu yüzden, evine giderken kimseyi istemezdi yanında. Ne olduysa o konuşmadan sonra oldu. Patoz Ahmet ve oğluna demiş ki; "Gelmeyin benimle. Başınıza iş gelir." Dinlememiş onlar. İş geldi. Hemi de canlarından oldular."

Hükümet konağında müddeiumumi odasında beyaz giyiti, fötr şapkası, tıraşlı esmer yüzüyle oturuyordu parti başkanı. Ceketinin düğmesini iliklemiş, saygılı duruşuyla sorusunu yanıtlıyordu müddeiumuminin;

"Efendim eşine ve çocuklarına söylemiş öldürüleceğini. Akşamları saat on sularında evine giderdi. Kendisine yoldaşlık etmek isteyenleri uyarırmış."

"Kuşkulandığı biri var mıydı sizce?"

"Yok. Böyle birinin varlığından söz etmedi. Öldürüleceğini biliyordu. Kimin öldüreceğini değil de kimler tarafından öldürtüleceğini hepimiz biliyorduk. Ha bu gün ha yarın... Bekliyorduk. Oldu. Korkulan oldu. Öyle bir yerde öldürüldü ki; öldüreni göremezsin, silah sesini duyamazsın. Ustaca tasarlanmış bir uygulama."

"Bence de." diye yanıtladı müddeiumumi; "Kim, nasıl tasarladı, düşündü, kime yaptırdı bu menfur saldırıyı? Ne gören var, ne bilen. Koskoca santral makinistleri bile duymamış silah seslerini. Çok ince hesaplanmış."

"Yeni bir gelişme olursa sizi ararım müddeiumumim. Sizde de gelişme olursa bizi ararsınız." "Ararım." dedi müddeiumumi.

Hükümet konağının önü kasabanın her zamankinden başkaydı. Dag köylüklerinden gelenler, yazı köylüleri, ağa yanaşmaları, öteki partilerin yandaşları kayış bir surat, yuvarlak

bir göz, silik bir korkaklık sarmalındaki merakla bakıyorlardı parti başkanına. Suskun, kıpırtısız, donuk. Bakışları adım atışlarına odaklanmıştı başkanın.

Bir çift göz vardı hayın, dum dum kurşun bakışlı. Ufak tefek, kuru kavruk suratlı, cin bakışlı ve feldir fecir ruh halini davranışlarında sergileyen biri. Kasabanın her haliyle dalga geçercesine hin düşüncelerini gözlerine bakınca rahatlıkla görebileceğiniz biri. Yürüyordu Andırın caddesinde. Tam o üç canın kıpırtısız yattığı yerde durdu, bir santrala, bir Çörtül'ün bahçesindeki dut ağacına baktı; dut ağacı ile barakanın arasına girdi;

"Tarrrrrrr!" dedi ellerini öne uzatarak; kaleşnikofu tetikler bir hal, bir görüntü sergileyerek; "Tarrrrrrr!"

Soğuk bir kahkaha atarak yürüdü gitti koca cadde üstünde. Gökyüzü maviydi yine. Mor sinekler yoktu bu kez. Sarı bir yıldız ipildeyip duruyordu.